

лау-ці, Ау-стра́лія, поу-зе́, положиу́. Пішемо в цих словах в (рiвцeм) замість у.

Так само переходить в вимові часто і на *й*, особливо коли попереджас єго самозвук. Говоримо, а часто й пишемо: твої *й*. мої книжки (твої і мої)...

Що до в і *й* гл. §. 11.

§ 201. Між сліпими однобкий цар Уна́в великий сніг. Сня́тин місто. У на́шому селі в чита́льня. Вбий гві́зд.

В церкві співають. Сьмішки — грішки. Не тільки сьвіта, що в вікні. Йо́рдан велике сьвято.

Коли перед м'яким самозвуком стоять два такі співзвукі, що об'я можуть зм'якшити ся, то м'який самозвук зм'якшує сам про себе об'я ті попередні співзвукі; пишемо: *сліпими* — не *сьліпими*: сні́г а не сьні́г... Однак л треба особно зм'якшити, коли оно м'яко вимовляє ся, н. пр: чита́льня, па́льця, весе́льця.

Але коли співзвук, що стоїть за́раз перед м'яким самозвуком, не дає ся зм'якшити, а другий співзвук все такі вимовляєсь м'яко, то м'якимо єго в письмі через додане знаку *ь*; пишемо: цвѣ́т, сьвѣ́т (не цвіт, світ...).

§. 202. В городі́ в грядкі́. Принеси́ в'язку дров. Під гору́ іде́ сте́жка. Приступі́й бли́зше. Ти ви́сший від мене́. На дворі́ ховзко́.

Як в вимові, так і в письмі відріжняємо докладно співзвукі звучні від незвучних; пишемо: грядкі́ — не грядткі́ (бо кажемо: грядко́); в'язку́ — не в'яску́ (в'язанка), бли́зше (близенько), ви́сший (високий), ховзко́ (ховзаю ся).

Деколи затратилась в вимові вже звучність співзвуків; говоримо і пишемо: ма́сло (хоть кажемо ма́зати), ро́сада (властиво розса́да) і т. д. Пишемо: ле́гше, м'я́кше, — не лёгше, м'ягше, хоть кажемо леге́нький, м'яге́нький.

§. 203. Бог безконечний. Відпущий оповіда́не. Надбері́ збіжа. Розстелі́ папі́р. — Вийди́ з ха́ти. Плуги́ прийшли́ з поля́.

Соло́ма счорні́ла. Во́ду спусти́ли. Ї нещастю спізнава́йи при́ятеля. Але: Молоко́ зсі́ло ся. —

Приставка́ без, від, над, об, під, роз пишемо все одна́ково; (не пишемо їх ні́коли бес, віт...). Пишемо: безко́нечний — а не беско́нечний, ві́дпущий не ві́тпущий ..